

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **N. C. P.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2025, č. j. KRPU-214332-27/ČJ-2025-040022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 25. 11. 2025, č. j. KRPU-214332-27/ČJ-2025-040022, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem vycestování, přičemž doba zajištění byla dle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena na devadesát dnů ode dne omezení svobody žalobce, který nastal dne 24. 11. 2025 v 13:00 hodin.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že sice pobýval na území ČR neoprávněně, avšak tuto situaci přišel sám dobrovolně na cizineckou policii řešit. Nelze tedy konstatovat, že by nebyl ochoten respektovat žádné právní předpisy a tyto obcházet, jak uvádí žalovaná v napadeném rozhodnutí. Nelze z toho ani dovozovat, že by nerespektoval další rozhodnutí žalované a nepodrobil se právnímu opatření. Poukázal na to, že přicestoval na území EU na základě platného vstupního víza za účelem zaměstnání v Maďarsku, po nástupu do zaměstnání však zjistil, že slibované podmínky nejsou totožné s realitou, neboť měl za svou práci obdržet mnohem menší finanční odměnu, a proto se rozhodl vycestovat do ČR, kde má příbuzné. Následně se sám dostavil na pracoviště cizinecké policie, aby svou situaci řešil, přičemž uvedl, že chce podat žádost o azyl a že se nechce vrátit zpět do Vietnamu z důvodu obavy z lichvářů. Žalobce přitom nevěděl o tom, že mu v Maďarsku vložili tzv. návratový záznam. Namítal, že žalovanou nebylo řádně zváženo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, žalovaná tuto otázku téměř nezkoumala a ani nezvažovala, ačkoliv žalobce uvedl, že má na území ČR příbuzné.
3. Nesouhlasil se žalovanou v tom, že jeho zajištění bylo nezbytným opatřením. Zdůraznil, že zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, a proto musí být zajištění cizince podloženo závažnými důvody a vzhledem ke své povaze může být užito jen v případech výjimečných, kdy je zjevné, že jiné řešení než zásadní omezení osobní svobody nepřichází v úvahu.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že z pobytové historie žalobce je zřejmé, protože žalobce po celou dobu řeší pouze ekonomickou část svého pobytu na území a o dodržování zákonů a rozhodnutí správních orgánů se nestará. Poukázala na to, že žalobce přicestoval do ČR vlakem v době, kdy mu pobyt na vízum skončil, o oprávněnost svého pobytu se nestaral, pouze se soustředil na vydělávání peněz. Teprve po třech měsících na území ČR se začal starat o své pobytové oprávnění a v listopadu se dostavil na cizineckou policii, aby požádal o azyl. V Maďarsku ani v jiné zemi o azyl nepožádal, jediným důvodem jeho žádosti o azyl jsou dluhy v rodné zemi, které nelze podřadit pod důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Do situace, ve které se nyní nachází, se tak dostal vlastní chybou a laxním přístupem k řešení svého pobytového oprávnění. Zdůraznila, že v rámci řízení o zajištění je rozhodné, že je pravomocné rozhodnutí o návratu žalobce a že žalobce nevycestoval ve lhůtě stanovené v návratovém rozhodnutí. Žalovaná velmi pečlivě zhodnotila všechny okolnosti tohoto případu, a to i ve věci možného užití zvláštních opatření, kterými se zabývala na straně 6 napadené rozhodnutí a jednoznačně došla k závěru, že s ohledem na skutkové okolnosti žádný typ zvláštního opatření nebylo možné uložit a muselo být přistoupeno k zajištění. Zdůraznila, že u žalobce byla předně dána důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon návratového rozhodnutí. Jak plyne ze správního spisu, žalobce nevycestoval v době stanovené návratovým rozhodnutím, na území ČR pobýval nelegálně, argumentuje tím, že o ničem nevěděl, což považuje žalovaná za účelové, neboť je patrné, že platnost oprávněného pobytu na udělené vízum skončila dne 25. 7. 2025. Poukázala na to, že žalobce nemá dostatek financí, uvedená adresa neskýtá záruku, že by se realizace vycestování nevyhýbal, neboť sám opakovaně uvedl, že do Vietnamu nechce a po propuštění by pracoval, jeho záměr zůstat na území ČR a pokračovat ve výdělečné činnosti na úkor povolení, a oprávnění je tedy zřejmý. Uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

i s odůvodněním doby zajištění na 60 dnů se řádně vypořádala, a to na straně 7 napadeného rozhodnutí, kdy vyjmenovala jednotlivé úkony, které je potřeba učinit, a to včetně odhadovaného času trvání jednotlivých kroků s tím, že žalobce bude zajištěn pouze na nezbytně nutnou dobu, než budou zajištěny podmínky pro realizaci jeho vycestování. Pro úplnost žalovaná uvedla, že žalobce dne 2. 12. 2025 podal žádost o mezinárodní ochranu, přičemž rozhodnutím ze dne 8. 12. 2025 byl žalobce zajištěn dle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a dne 12. 12. 2025 byl žalobce přemístěn to zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po známení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že se žalobce dne 24. 11. 2025 dostavil na pracoviště žalované, kdy kontrolou jeho platného cestovního dokladu bylo zjištěno, že jeho schengenské vízum bylo platné pro jeden vstup v období od 11. 6. 2025 do 8. 9. 2025 s povolenou dobu pobytu na 30 dnů, dále byl žalobcův cestovní doklad opatřen maďarským vstupním razítkem ze dne 26. 6. 2025. Povolená doba pobytu maďarským vízem tedy uplynula dne 25. 7. 2025. Následnou lustrací v systémech policie bylo zjištěno, žalobce je veden v informačním systému CIS, a to v souvislosti s vydaným rozhodnutím o návratu, přičemž zadávající zemí bylo Maďarsko a lhůta k dobrovolnému vycestování uplynula dne 24. 9. 2025. Je tedy zřejmé, že žalobce nerespektoval pravomocné rozhodnutí o návratu a ve stanovené době nevycestoval. Při podání vysvětlení dne 24. 11. 2025 žalobce uvedl, že po příjezdu do Maďarska tam pracoval, a jelikož nedostal skoro žádné peníze, rozhodl se odcestovat do ČR za práci, o které se dozvěděl přes sociální síť. Z Vietnamu odcestoval dobrovolně a legálně, nic mu tam nehrozí, pouze se tam nemůže vrátit, neboť se velmi zadlužil u lichvářů, kteří mu půjčili na cestu do Evropy. O tom, že mu bylo vydáno návratové rozhodnutí v Maďarsku, neví, ale kdyby věděl, nevycestoval by, neboť do Vietnamu nemůže, má tam dluhy. Ve Vietnamu bydlí v domě společně s rodiči a sourozenci. Na území ČR bydlí u tety, peníze na návrat do Vietnamu nemá.

9. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.
10. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
11. Právní úprava § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU a smluvních států uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, dle evidence CIS má žalobce evidovaný aktivní návratový záznam, žalobci bylo uloženo návratové rozhodnutí orgány Maďarska, dle kterého měl vycestovat z území členských států EU do 24. 9. 2025, což však neučinil, když z území EU nevycestoval.
12. Ke splnění druhé podmínky, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, soud uvádí, že zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění, resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
13. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Uvedené závěry NSS konstatoval s ohledem na zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, soud má však za to, že tyto závěry lze přiměřeně aplikovat také na zajištění dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

14. K možnosti uložení zvláštního opatření soud zdůrazňuje, že žalobce sám při podání vysvětlení dne 24. 11. 2025 uvedl, že nemá finanční prostředky pro návrat do Vietnamu a ani do Vietnamu nechce vycestovat, neboť chce v ČR pracovat a vydělávat peníze. Z tohoto jeho vyjádření je proto dle soudu patrné, že by bylo vysoce pravděpodobné, že by žalobce nevycestoval a z tohoto důvodu se mohl i vyhybat realizaci vycestování; je dle soudu patrné, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon vycestování žalobce. Za daných podmínek není podle názoru soudu možné přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) nebo d) zákona o pobytu cizinců. K tomu je třeba směřem k žalobci připomenout, že při zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bude zajištění pravidlem, jak uvádí již výše uvedená judikatura NSS. Žalobci by tedy musely svědčit významné osobní, majetkové a rodinné poměry, aby bylo možno uvažovat v jeho případě o možnosti uložení zvláštních opatření. Žádné významné osobní, majetkové či rodinné poměry žalobce neuvedl, pouze konstatoval, že zde má tetu, u které bydlí a strýce v Mostě. Tyto příbuzenské vazby a dočasná adresa pobytu nejsou takovou zárukou, která by měla zajistit, že žalobce dobrovolně vycestuje z území ČR za situace, kdy žalobce jednoznačně deklaruje, že z ČR do Vietnamu nechce vycestovat. Dále lze poukázat na to, že žalobce sám vyloučil, že by mohl složit finanční záruku. Soud tak shrnuje, že skutkové okolnosti žalobcova případu vylučují možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a při splnění podmínek § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze zajištění žalobce napadeným rozhodnutím považovat za zcela legitimní. Zajištění žalobce je totiž vyústěním jeho několikaměsíčního pobytu bez platného oprávnění na území ČR a nevycestováním na základě tzv. návratového rozhodnutí.
15. Třetí podmínka je naplněna, pokud cizinec pobývá na území členských států EU neoprávněně. I tato podmínka byla v případě žalobce splněna, neboť žalobce nemá od 26. 7. 2025 platné oprávnění k pobytu na území EU, neboť povolená doba pobytu na základě maďarského víza mu uplynula dne 25. 7. 2025 a nadále se na území ČR i EU zdržoval. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neoprávněně. Z tohoto hlediska není ani rozhodné, že se žalobce dostavil dne 24. 11. 2025, tedy prakticky po třech měsících neoprávněného pobytu na území ČR, na pracoviště cizinecké policie a chtěl řešit svou pobytovou situaci.

16. Pokud jde o tvrzení žalobce, že uvedl, že chce požádat o azyl, soud uvádí, že vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalované. Ke dni 25. 11. 2025, kdy žalovaná vydala její rozhodnutí, se žalobce o tom, že chce podat žádost o mezinárodní ochranu, vůbec nezmínil, a to ani v rámci podání vysvětlení dne 24. 11. 2025. Z obsahu správního spisu je naopak zjevné, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až dne 2. 12. 2025, přičemž rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 12. 2025 byl žalobce „přezajištěn“, přičemž doba zajištění žalobce byla stanovena do 21. 3. 2026. Z uvedeného je zřejmé, že není pravdivé tvrzení žalobce obsažené v žalobě, že měl žalované uvést, že chce požádat o azyl. Jelikož žalobce do doby vydání rozhodnutí žalované nepožádal o mezinárodní ochranu, žalovaná se touto skutečností v napadeném rozhodnutí nemusela zabývat. Zároveň je z výše uvedeného zřejmé, že zajištění žalobce na základě rozhodnutí žalované skončilo dne 8. 12. 2025.
17. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že zajištění cizince je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Nicméně v posuzovaném případě žalovaná na základě individuálních okolností dospěla oprávněně k závěru, že nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, ale jsou zde mimořádné okolnosti, které odůvodňují zajištění žalobce za účelem vycestování. V tomto směru soud shledal rozhodnutí žalované zákonným a odpovídajícím skutkovým okolnostem věci žalobce.
18. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, a proto soud výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 12. ledna 2026

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.